

Postanowienie z dnia 8 lutego 2007 r.

II UK 129/06

W przypadku nierozpoznania przez sąd w postępowaniu w sprawie z ubezpieczenia społecznego całości żądań zawartych w odwołaniu - przy braku wniosku o uzupełnienie wyroku - datą wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego jest data pierwotnego odwołania, nie zaś data złożenia wniosku o orzeczenie o jego nierozpoznanej części.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Roman Kuczyński, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lutego 2007 r. sprawy z odwołania Mirosława L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w P. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonego od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 października 2005 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2005 r. [...] Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce oddalił odwołanie Mirosława L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w O. z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 5 lipca 1978 r., po ustaleniu - na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego - że wnioskodawca nie spełnił warunków do przyznania dochodzonego, w oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), świadczenia. Sąd ten stwierdził, że decyzją z dnia 5 czerwca 2001 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z

wypadkiem przy pracy. Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji Sąd Okręgowy-Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zmienił zaskarżoną decyzję i przywrócił wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia na okres od dnia 18 listopada 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r., nie orzekając o rencie w związku z wypadkiem przy pracy (wyrok z dnia 30 czerwca 2003 r. [...]). Wniesioną przez wnioskodawcę apelację, Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił jako wniesioną od nieistniejącej części orzeczenia (postanowienie z dnia 17 października 2003 r. [...]), a Sąd Najwyższy w dniu 19 lutego 2004 r. oddalił zażalenie od tego postanowienia (II UZ 126/03). W dniu 21 maja 2004 r. Mirosław L. złożył do Sądu Okręgowego w Ostrołęce pismo procesowe zawierające wniosek o rozpatrzenie jego odwołania od decyzji z dnia 5 czerwca 2002 r. w części dotychczas nierozpoznanej. Sąd Okręgowy uznał, że powyższe pismo zainicjowało postępowanie co do merytorycznego rozstrzygnięcia o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, której odmówiono wnioskodawcy decyzją z dnia 5 czerwca 2001 r., a co do której Sąd Okręgowy w Warszawie nie orzekł.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją Mirosław L. i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że badania przedmiotowe, dokonywane zarówno w trakcie leczenia jak i przez biegłych sądowych, dają podstawę do stwierdzenia, że aktualnie wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, a nadto że przez cały czas od utraty prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy nie zachodziły przesłanki uznania go za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wniósł o jego zmianę i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania .

Postanowieniem z dnia 18 października 2005 r. [...] Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił odwołanie, uznając, że złożenie odwołania od decyzji organu rentowego po prawie trzech latach od jej wydania nie może skutkować jego merytorycznym rozpoznaniem - art. 477⁹ § 1 i 3 k.p.c. Sąd ten uznał także, że nie zachodzą przesłanki upoważniające do nieuwzględnienia przekroczenia terminu, powołując stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z dnia 29 września 1999 r., II UKN 490/99 (OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 134). Powyższy postanowienie zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie przepisów postępowania - art. 477⁹ § 3 i art. 351 § 1 k.p.c., przez błędną

wykładnię, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest uzasadniona. W rozpatrywanej sprawie konieczne jest przede wszystkim rozważenie jaki charakter procesowy miało inicjujące postępowanie w sprawie pismo wnioskodawcy wniesione w dniu 21 maja 2004 r do Sądu Okręgowego w Ostrołęce. Wbrew ocenie Sądu Apelacyjnego nie było ono kolejnym odwołaniem od decyzji ZUS z dnia 5 czerwca 2001 r., ale wnioskiem o rozpoznanie odwołania złożonego w dniu 15 czerwca 2001 r. od decyzji ZUS z dnia 5 czerwca 2001 r. w zakresie dotąd nierozpoznanym przez Sąd Okręgowy w Warszawie, a dotyczącym przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Przy takiej ocenie, rozważania Sądu Apelacyjnego, że odwołanie zostało złożone z rażącym uchybieniem terminu określonego w art. 477⁹ § 1 k.p.c., są chybione. Jest niewątpliwe, że wobec niezgłoszenia wniosku o uzupełnienie wyroku, strona może wytoczyć powództwo dotyczące nierozstrzygniętej części roszczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 1966 r., II PR 436/66, OSNCP 1967 nr 4, poz. 79). W ocenie Sądu Najwyższego, pismo wnioskodawcy z dnia 21 maja 2004 r. nie miało charakteru odwołania, to bowiem zostało złożone w dniu 15 czerwca 2001 r., ale podtrzymywało to odwołanie w związku z jego nierozpoznanie przez Sąd w poprzednim postępowaniu. W przypadku nierozpoznania przez sąd w postępowaniu w sprawach z ubezpieczenia społecznego całości żądań zawartych w odwołaniu - przy braku wniosku o uzupełnienie wyroku - datą wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego jest data pierwotnego nierozpoznanego odwołania, nie zaś data złożenia wniosku o orzeczenie o tej (nierozpoznanej) części roszczenia.

Z tych wszystkich względów należało uchylić zaskarżone postanowienie i orzec jak w sentencji, po myśli art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.

=====